

genen, mens her endnu kun var faa Spaserende. Ogsaa nu i Byens Middagstid var der fredeligt. Børnene og Ammerne var draget hjem. Bænkene var tomme. Lange og brede Skygger strakte sig henover Plæner og Gange, mens Solen endnu skinnede paa det gulnende Løv og de mange irgrønne Broncestatuer.

Han tog Plads paa en Bænk i en af Midtergangene; og mens han sad der uforstyrret og tegnede med sin Stok i Gruset, skød paany den Tanke op i ham, at det vilde være en Lykke baade for Inger og Børnene, om han døde eller paa anden Maade gled ud af deres Tilværelse. Maaske især for Børnene. Han tænkte paa, hvad Inger forleden havde fortalt om Hagbarth. Han havde forresten ogsaa selv i nogen Tid mærket, at der var kommen noget skjult i Drengens Væsen overfor ham; han havde blot ikke før kunnet forklare sig Aarsagen. Saaledes havde han en Dag overrasket ham i en ret uskyldig Jagt efter en Fugl ude i Haven, og det Udtryk, der var kommen i Drengens Øjne, da han opdagede ham, havde isnet ham dybt ind i Sjælen. Det havde været for ham, som om han saae sig selv som Barn staa foran Faderen og paa een gang angst og fripostig gribe til alle Slags uværdige Udflugter for at dække over en Forseelse. Men Hagbarths klare Pande maatte intet Kainsmærke formørke! Den Forbandelse, der hvilede